

NATHALIA PISSURAT VE BÜTÜN ZAMANLARIN EN UTANÇ VERİCİ SEYAHATI

Nigel Smith gazetecilik, sokak sanatçılığı, televizyon komedi programı yapımcılığı ve senaryo yazarlığı yapmıştır; geçirdiği hayati risk taşıyan beyin hastalığını konu alan ve BBC 4'te yayınlanan *Vent* adlı radyo komedisi ile ödül kazanmıştır.

Daha da önemlisi, kendisi de çocuklarını utandıran bir babadır. Tıpkı Nathalia Pissurat'ın babası gibi, üç çocuğunu acayip pantolonları, gülünç şapkaları, kötü esprileri, külstür otomobilleri, sürekli yolunu kaybetmesi ve berbat ukulele çalışısıyla durmadan mahcup etmektedir. Kahramanı Ivor Popepeace'in aksine, hayatını Noel oyuncağı esprileri yazarak kazanmamaktadır. Şimdilik.

Özlem Yüksel 1971'de Ankara'da doğdu. Ankara Üniversitesi, D.T.C.F. İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. Çeşitli eğitim kurumlarında on yıl kadar yöneticilik ve İngilizce öğretmenliği yaptı. 2005'ten beri kitap çevirmenliği yapmaktadır. İngilizceden çevirdiği kitaplardan bazıları: *Camdan Kale* (Jeanette Walls, Marka, 2006); *Kan ve Petrol* (Michael Klare, Marka, 2006); *Gül, Haç ve Hilal* (Tim Willocks, Doğan Kitap, 2007); *Gecenin Anlamı* (Michael Cox, Doğan Kitap, 2008); *Asrın Vebası Narsisizm* (Jean M. Twenge, Kaknüs, 2010).

Sarah Horne Falmouth Üniversitesi'nde illüstrasyon okudu. Reklam kampanyaları ve gazeteler için illüstrasyonlar yaptı; çocuk kitapları resimledi. Resimli kitapları Meksika, Japonya, Kore, Portekiz, Almanya, Avustralya ve Yeni Zelanda'da yayımlanan Horne Londra'da yaşıyor.

*Nigel Smith'in
YKY'deki Kitapları*

Nathalia Pissurat ve
Dünyanın En Utanç Verici Babası (2015)

Nathalia Pissurat ve
Bütün Zamanların En Utanç Verici Seyahati (2016)

NIGEL SMITH

Nathalia Pissurat
ve
Bütün Zamanların
En Utanç Verici Seyahati

Çeviren
Özlem Yüksel

Resimleyen
Sarah Horne

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 4683
Doğan Kardeř - 742

Nathalia Pissurat ve Bütün Zamanların En Utanç Verici Seyahati / Nigel Smith
Özgün adı: Nathalia Buttface and the Most Epically Embarrassing Trip Ever
Resimleyen: Sarah Horne
Çeviren: Özlem Yüksel

Kitap editörü: Darmin Hadzibegoviç
Düzeltili: Ömer Şişman

Grafik uygulama: Arzu Yaraş

Baskı: Promat Basım Yayım San. ve Tic. A.Ş.
Orhangazi Mahallesi, 1673. Sokak, No: 34 Esenyurt / İstanbul
Sertifika No: 12039

Çeviriye temel alınan baskı: HarperCollins *Children's Books*, Londra, 2015
1. baskı: İstanbul, Ağustos 2016
ISBN 978-975-08-3721-0

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2015
Sertifika No: 12334

Text copyright © Nigel Smith 2015
Illustrations copyright © Sarah Horne 2015
Nigel Smith ve Sarah Horne'un eserin yazarı ve
illüstratörü olarak manevi hakları saklıdır.

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Kemeraltı Caddesi Karaköy Palas No: 4 Kat: 2-3 Karaköy 34425 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

*Michéle'e. Çünkü utanç verici babalarla birlikte
yaşayan anneler de çocukları kadar dertlidir.*

Birinci Bölüm

“Tatilde Fransa’ya falan gitmem ben, baba” dedi Nathalia Popepeace huysuzca. “Saçmalık.”

Dünyanın En Utanç Verici Babası durakladı. Bu tepkiyi beklemiyordu. Aslında eve aklında Büyük Fransa Tatili fikriyle döndüğünde halinden pek memnundu.

Nathalia’nın babası Fransa’yı çok *severdi*. Havasına, yemeklerine, şaraplarına ve Fransızlarla sohbet etmeye bayılıyordu.

“SAÇMA şortlar giyiyorsun, başındaki kel yerin kızarıp soyuluyor, her gün kırmızı şarap içip saçmalıyor, daha da utandırıcı oluyorsun, dişlerin de vampir dişine benziyor,” Nat nefes bile almadan konuşuyordu, “EN KÖTÜSÜ DE tuhaf bir aksanla konuşuyorsun.”

“Ona Fransızca denir.”

“*Denmez* baba, ona kendi dilini saçma bir aksanla konuşmak denir. Zahmet edip kelimeleri bile *değiştir*miyorsun. Kullandığın kelimeleri *gerçekten* Fransızca olan kelimelerle *değiştir*men gerekir. Bunu biliyorum, artık on bir yaşındayım. AMA ilkokuldayken bilmiyordum, değil mi? İlk Fransızca dersimde.”

Babası çaydanlığı ocağa koydu. Bunun ardından ne geleceğini biliyordu; Nat'ın ilk Fransızca dersini *defalarca* dinlemişti. Karısından destek almak için etrafına baktı ama Nat'ın annesi oturma odasındaydı. E-postalarına bakıyormuş gibi yapıyordu, ama aslında telefonunda oyun oynuyor, bir yandan da kocasının başının gene derde girmesine kıs kıs gülüyordu.

“Madam Hérisson, içinizde Fransızca bilen var mı diye sorunca parmak kaldırmam senin yüzündendi.”

“Bisküvi?” Babası hâlâ konuyu değiştirmeye uğraşıyordu. “Büyükannen iki gündür uğramadı, bir iki tane kalmış olabilir.”

Ama Nat kaçmasına izin verecek değildi. Sırık gibi kollarıyla bacaklarını, sarı saçlarını savurarak öfke saçıyordu. Babası Büyük Fransa Tatili fikrini söylemek için onu yatağından kaldırdığına pişman olmuştu.

Nat babasının üstüne yürüdü. “Parmak kaldırıp ‘Evet, ben Fransızca biliyorum’ dedim. Madam Hérisson da, ‘Ne güzel, tahtaya kalk da sınıfa kahvaltıda ne yediğini Fransızca söyle’ dedi.”

Babası, “Kremalı bisküvi kalmamış” deyip bisküvi kutusunun kapağını kapadı. “Ama sana peynirli tost yapabilirim.”

Ama Nat o feci utandırdığı dersi hatırlamakla meşguldü.

Nat tahtaya kalkmış, kendinden gayet emin, “Meğhabaa, sevgili sınıf ağkadaşlağım” demişti. “Kövalti-

da, biğ dilym kızağmış ekmek yediğm.” Alkış beklemiştir.

Madam Hérisson soğuk bir tavırla, “Çok komik” demiştir. Ama hiç gülmüyordu. Çocuklar kıkırdamıştır.

“Biğ dilym kızağmış ekmeğın neğesi komiğk?” Nat hâlâ, şimdi “Baba Fransızcası” dediğı dilde konuşuyordu.

“Ya doğru düzgün konuş ya da geç yerine” demiştir Madam Hérisson, yıl boyu özel olarak ilgilenmek için Nat’ın isminin yanına işaret koymuştur.

Nat ısrarla devam etmiştir. Belki de aksanı yeterince kuvvetli değildi. Baba Fransızcasına bir daha başvurmuştı. “Biğ dilym kızağmış ekmek yediğm, üzeğiney biğçak iley biğaz teğeyağı süğdüm.” Kıkırtılar yükselmiştir.

Madam Hérisson, “Biğçak mı?” demiştir. “Biğçak da nedir? Ne diyorsun sen kızım?”

“Çatal biğçaktaki biğçak” demiştir Nat. Sınıf artık kahkahadan kırılıyordu.

“Sen bu sınıfın maskarası mısın?” demiştir Madam Hérisson. “Cezalısın.”

Babası *her zaman* utandırıyoru onu. Bunu YANINDA YOKKEN bile başarıyordu. Tabii yanındayken durum çok daha kötü oluyordu. Yeni başladığı okula babasının burnunu sokmasını engellemek için çırpınmasının sebebi de buydu.

Efsane bir başarısızlık olmuştı.

Daha *ilk* günden başlamıştı. Nat'ın sınıf öğretmeni Bayan Hunny, babasının eski arkadaşıydı (hırrrr!) ve Nat'ın babasını okul faaliyetlerine katılmaya teşvik etmişti (çifte hırrrr!).

Babası da fazlasıyla katılmıştı faaliyetlere.

Okul gezisi düzenlemiş, bir öğrenci İLE bir öğretmeni kaybetmişti.

Bilgi yarışması düzenlemiş, gecenin sonunda kavgaya gürültü çıkmıştı.

Dönem sonu diskosunda DJ'lik yapmış, yanlışlıkla Nat'ın ÇIPLAK BEBEKLİK FOTOĞRAFLARINI okul salonundaki dev ekrana yansıtılmıştı.

Ama hiç olmazsa şimdi okul tatili başlıyordu. Yarından sonra sınıf arkadaşlarının, babasının sebep olduğu bütün bu felaketleri unutmaları için sekiz hafta zamanları olacaktı. Biraz da şansın yardımıyla o korkunç soyadını bile unutabilirlerdi.

O bile babasının suçuydu. Sorun babasının *saçma sapan bir ismi* olması değildi sadece, bir de radyodaki sabah programında, canlı yayında BÜTÜN OKUL dinlerken soyadını herkese duyurmayı başarmıştı.

Nat, Popepeace soyadınının *Poppiis* diye okunduğunu defalarca açıklamıştı, ama okul hayatı boyunca herkesin gözünde Poposupis olarak kalacaktı, tabii okul tatilinde hepsi birden hafızasını kaybetmezse.

En yakın arkadaşı Darius Bagley bile ona Pissurat diyordu.

Şimdi babası gene Nat'i delirten o nazik sesiyle konuşuyordu.

“Evet, evet, evet. Ama bırak da sana Büyük Fransa Tatili Fikrimi anlatayım. Harika bir fikir. En iyi tarafı da şu: *Bedava.*”

Babası bedava şeylere bayılırdı. Nat'e sorarsanız biraz fazla bayılırdı. Annesi, insan hayatta bedelini ödediği şeyin sahibi olur, derdi. İşte bu yüzden annesiyle yiyecek almaya gittikleri zaman, süper kabarık, içleri yumuşacık tavuk parçalarıyla dolu çıtır çıtır börekler, yanında elle kesilmiş, altın renkli patates kızartmasıyla leziz soslu sebzeler alırlardı.

Ama *babasıyla* çıktıkları zaman alüminyum kapta, kahverengileşmiş börek alırlardı.

Üstündeki sarı etikette, “Son indirim – kendi iyiliğiniz için bugün tüketin. Cilde temas ederse, kabarıklık ve döküntüye yol açabilir” diye yazardı.

Annesi mutfağa girdi, artık gülümsemiyordu. Nat gülümsemeye *başladı*. Annesi de “bedava” sözünü duymuş, bu onun da hoşuna gitmemişti.

Tehlikeli bir ses tonuyla, “Bedava derken ne kastediyorsun Ivor?” diye sordu.

“Bu akşam Red Lion barında Havalı Barry ile karşılaştım” diye başladı babası. Nat ile annesi ümitsizce inledi. Havalı Barry'den pek hoşlanmazlardı.

Aslında Nat babasının hiçbir arkadaşından fazla hoşlanmıyordu. Çünkü hepsi sersemdi. Üstelik babası onlarla birlikteyken daha da sersem bir adam olup çıkıyordu.

“Havalı Barry havalı bile değil” dedi Nat. “Senin şapşal okul arkadaşlarından biri işte. Hurda satıyor. Saçlarının arasında hep tel parçaları oluyor, teneke kutu gibi kokuyor, ona neden Havalı Barry diyorsunuz hiç anlamıyorum.”

Annesi araya girdi, “Karısı daha da beter” dedi. “Havalılar Kraliçesi Linda’ eskiden anacaddede kuaförlük yapıyordu. Barry saçlarındaki hurda parçalarını ayıklatmaya gittiğinde tanıştılar. Barry onunla evlenirse kuaför masrafından kurtulacağını söyledi, öyle evlendiler. Şimdi kadın çalışmıyor, zamanının çoğunu eski kuaför salonunda kendi saçını yaptırarak geçiriyor.”

Ama Havalı Barry ile Havalılar Kraliçesi Linda’nın en kötü yanları korkunç kızları Mimsy’ydi. Mimsy, Nat’in okulunda bir üst sınıftaydı. Çok şımarık bir kızdı. Herkese durmadan armağanlar verdiği için de çok popülerdi. Eşyalarını yalnızca artık sevmiyorsa (ya da en az on tane daha varsa) başkalarına verirdi, ama hediyeler çok arkadaş edinmesini sağlardı.

Daha da kötüsü, bu kızın, okulda HERKESİN okuduğu, midilliler, iPhone, pırıltılı yeni spor ayakkabılar ve Nat’in istemiyormuş ve aslında çok kıskanmıyor-

muş gibi yapmak zorunda olduğu daha bir sürü şey hakkında yazılar yazdığı bir blogu vardı.

Nat ne zaman Mimsy ile takılmak zorunda kalsa, kız Nat'ın giysileriyle, eski cep telefonuyla ve tabii ki onu utandıran babasıyla alay ederdi. Nat bundan gerçekten de nefret ediyordu, çünkü bunlarla yalnızca KENDİSİ alay edebilirdi. Mimsy bloguna Nat'ın babasının utanç verici fotoğraflarını koymaya bayıldığı –dürüst olalım, bu fotoğrafları bulmak hiç de zor değildi– için okuldaki herkes Nat'e gülmek için fırsat buluyordu.

“Olmaz, asla yaz tatilimi Mimsy ile...”

“Dur! Mecbur değilsin ki. Onlar gelmeyecek. Havalı Barry bu yaz güzel ve yeni evlerinde kalabileceğimizi söyledi – bedavadan. Buna ne dersiniz?”

Nat ile annesi ona şüpheli gözlerle baktı.

“Güneyde, deniz kıyısında, havuzlu, etrafı ağaçlarla çevrili, güzel, eski bir çiftlik eviymiş ve tamamen bize ait olacaktı.”

Nat'ın annesi kuşkuyla, “Gerçekten mi?” diye sordu.

“Gerçekten! Biz tatilimizi bitirinceye kadar gelmeye CESARET EDEMEZLERMİŞ.”

Nat'ın aklının bir köşesinde küçük bir tehlike çanı çaldı. Nat duymazdan geldi, ama çok geçmeden bunun delilik olduğunu anladı.

“Öyleyse iyiymiş” dedi annesi temkinli bir sesle. “Aferin sana demeliyim.”

Nat'in babası, "Hoşunuza gider diye düşündüm" deyip karısına sarıldı.

Iyy. Nat yüzünü buruşturdu. *Annemle babam sarılıyor...*

Nat, "Onlar neden gelmiyor?" diye sordu. Babasını da, onun büyük fikirlerini de iyi bildiğinden içinde bu hikâyede söylenenlerden çok daha fazlası olduğuna dair kötü bir his vardı.

Babası birden yan çizmeye başladı. Nat faka bastır-mıştı onu. "Aa, şey, küçük bir ayrıntı var" dedi. "Ama öyle küçük ki söylemeye bile değmez..."

Mertçe söyle şunu, dedi içinden Nat.

"Ev birazcık tamirat istiyormuş."

İkinci Bölüm

Birazcık değil, çok fazla tamirat gerekiyordu. Babası barda iki büyük bira içtikten sonra, çatıyı aktarmaya, döşeme tahtalarını onarmaya, sıcak su kazanını tamir etmeye, alt katı boyamaya, üst katın duvar kâğıtlarını değiştirmeye, pencereleri düzeltmeye, çimenleri biçmeye ve kapıya bir kedi kapısı takmaya razı olmuştu. İki bira daha içince de araba yolunu asfaltlamayı, birkaç ağaç dikmeyi ve hayaleti kovmayı kabul etmişti.

Havalı Barry evde hayalet olduğundan *tam olarak* emin değildi, ama karısı Havalılar Kraliçesi Linda orada kaldıkları ilk gece bir şeyler olduğunu “hissetmişti”, o şey kovuluncaya kadar bir daha o eve ayak basmayacaktı. Epey bir süre önce olmuştu bu, o zamandan beri de küçük Fransız evi çürümeye terk edilmişti.

Nat ertesi gün Darius’a, “Hayalet” dedi. “Eski, rutubetli, pis kokan, yıkılmak üzere olan bir evde kalmak zorundayız. Üstüne üstlük hayaletli. Hayalet diye bir şey olmadığına göre, orada baltalı bir katil saklanıyor olmalı.”

Darius, “Hayaletten ne güzel ev hayvanı olur” dedi. Darius’un evde beslediği hayvanlar, Zıpzıp adında

tek bacaklı bir kurbağa, ölü bir sümüklüböcek ve bir kavanoz dolusu sinekten oluşuyordu. “Eğitip Bayan Hunny’e musallat ederdim.”

Nat o semte yeni taşınmıştı, okula başlayalı da daha sadece bir dönem olmuştu, ama Darius Bagley ile hemen kanka olmuşlardı. Hem de Darius okulun/şehrin/ülkenin/dünyanın en yaramaz çocuğu olmasına rağmen. Kimse bunun nasıl olduğunu pek anlayamamıştı, hele Nat hiç.

Ama fazlasıyla sadık bir arkadaş olan Nat, Darius’un o kadar da yaramaz olmadığını, yalnızca YANLIŞ ANLAŞILDIĞINI iddia ediyordu. Darius’un hem süper-zeki *hem de* süper-eğlenceli olduğunu anlayan çok az insandan biri de Nat’ti, ama oğlanın süper-utanç verici bir arkadaş olduğunu da itiraf ediyordu (ama gene de babasının eline su dökemezdi).

Sıcak öğleden sonra saatleri geçmek bilmiyordu, Nat sırasında rahatsızca kıpırdandı. “Şu Linda denen kadın” dedi. “Kafasızın teki. Babamın dediğine göre, küçükken Blackpool’daki lunaparkta siyah eşarplı bir kadından korkmuş, o günden beri yankılanan seslere karşı çok hassasmış.”

Nat hikâyeyi doğru hatırlamaya çalışırken kaşlarını çattı. “*Galiba* siyah eşarplı bir kadındı. Hasır şapkalı bir eşek de olabilir, çok iyi dinlemedim. Her neyse, orası önemli değil, önemli olan kadının üşütük olması. Herhalde evde hayalet falan yoktur.”

Nat oldukça yüksek sesle konuşuyordu, ama öğretmenleri Bayan Hunny gevezelik etmeyi kesmesini söylemedi, çünkü sınıftaki *herkes* konuşuyordu. Dönem sonu neredeyse gelmişti, bütün pencereler açık olmasına rağmen içerisi çok sıcaktı, Bayan Hunny de *Son Dakika İndirimleri* diye bir derginin sayfalarını karıştırıyordu. Karneleri doldurmaya devam edecek yerde, parasının bir Yunan adasında güzel bir sahil evinde kaç gün kalmaya yeteceğini hesaplamaya uğraşıyordu. Maaşı ancak bir buçuk saat tatil yapmaya yetiyordu. Dergiyi sertçe kapadı.

İçini çekip, “Artık kitabımıza geri dönelim” dedi. Sınıftan homurdanmalar yükseldi. “Aa, böyle yapmayın ama” dedi Bayan Hunny. “Bu bir klasiktir.”

Daha da kötüydü ya.

Nat iki tür klasik olduğunu biliyordu: eski klasikler ve yeni klasikler. İki grup da berbattı, hele dışarda güneşli, pırıl pırıl bir hava varsa.

ESKİ KLASİKLER ölmüş kişiler tarafından yazılmış eserlerdi. Bu kitaplardaki kadınlar bone takar, baygınlık geçirirlerdi. Bayan Bindweed gibi isimleri olurdu. Erkekler zengin olur, kaba saba davranırlardı ve muhakkak sakladıkları bir sır bulunurdu. Yüzbaşı Stain gibi isimleri olurdu.

Eski klasiklerde en çok geçen kelimeler şunlardı: *peruka, galeyan, düzenbaz*.

YENİ KLASİKLER derin insanlar tarafından yazıl-

mış kitaplardı ve ÖNEMLİ MESELELERİ konu ederdi, TAMAM MI? Üstelik kimse de düşünp bayılmazdı.

Yeni klasiklerde geçen popüler kelimeler şunlardı: *di mi, atarlanma, sorunlar, yetkili ve itici.*

Sınıfta kimse Edna O'Dreary'nin ödüllü romanı *Benim Yaşamım, Senin Suçun'a* yeniden dönmeye hevesli değildi, bu yüzden Nat'in hayalperest arkadaşı Penny Posnitch, "Tatilde ne yapacaksınız öğretmenim?" diye sorunca, sınıfta bir tezahürat koıtu.

Bu eski "öğretmene kişisel bir soru sorma" taktiğiydi. BU da klasikti.

Bayan Hunny bu yemi memnuniyetle yuttu. O da bıkmıştı zaten Edna O'Dreary'den.

"Birkaç arkadaşım beni bir gemi yolculuğuna davet etti" dedi. "Geminin havuzunda tembellik yaparken, geçip giden palmiye ağaçlarıyla altın kumsalları seyredebilirdim." Bayan Hunny'nin bakışları dalgınlaştı. Sonra kaşlarını çattı. "Ama param ancak Mersey nehriindeki feribotun gidiş dönüş biletine yetiyor."

Çocuklar gülüşünce Bayan Hunny duyulmayan ayıp sözler mırıldandı.

Nat'i kimse bu yaz tatile davet etmemiştı, hatta evine çağırın bile olmamıştı. Sebebinin yanında oturan, burnunu karıştırıp çıkanları ağzına atan yaratık olduğundan kuşkulanıyordu.

Darius'a, "Sen bu yaz ne yapıyorsun?" diye sordu. "İnsana mı dönüşeceksin?"

“Pasaklı büyükannemle Norveç’e gidiyorum” dedi. Nat şaşırıldı; Darius’un büyükannesi olduğunu bilmiyordu. Aslında Darius’un bir laboratuvarında üretildiğine dair bir teorisi vardı.

Son zil çalıp eve gitme vakti geldiğinde Darius’la bahçe kapısına yürüdüler. Babası o berbat, külüstür minibüsü Atomik Çöp Tenekesi’ni sokağın köşesine park etmişti, çünkü minibüs okulun bahçesinde patladığından beri, Nat babasının aracı okuldan görülecek bir yere getirmesini yasaklamıştı.

Darius, “Beni de bırakır mısınız?” diye sordu. “Oswald beni almaya gelemeyecek, bir toplantısı var.”

Nat, *toplantısı mı var*, dedi içinden. *Oswald’ın mı?*

Darius’un annesi babası yoktu; Nat nedenini hiç sormamıştı, Darius da anlatmak istememişti. Darius’a, dehşet verici ağabeyi Oswald Bagley bakıyordu. Hani masalarda bazen ormanda kaybolan insan yavrularını kurtlar büyütür ya, işte öyle. Ama Oswald kurtlara kıyasla daha kıllıydı, dişleri ve pireleri de daha fazlaydı. Kesinlikle toplantıya gidecek biri değildi. Bir kere kimse onunla *toplanmak* istemezdi.

Tam okul kapısından çıkacakken Nat arkasından birinin kıs kıs güldüğünü duydu.

Mimsy saçlarını havalı bir tavırla sallayarak, “Bu yaz bizim Fransa’daki evimizde kalacaktıysınız diye duydum” dedi. “Ev şu anda harabe gibi, *biliyorsun* değil